

— Уфъ!

— Хайде, мами, нали виждашъ, не мога да стана!

— Добре де!

Лазо излѣзе и затвори вратата. Пустна кравитѣ, донесе вода, натрупа вършини на огнището.

— Лазо! — обади се майка му отъ другата стая, — сгъни чергитѣ и ги прибири въ кѣта.

— Друго нѣма ли да ми поржчашъ?

— Не думай тъй, мами! Вече не си малтъкъ, на всичко трѣбва да се учишъ!

— Ами, ще се уча!

— Пакъ ли? О, Боже! Бързай да не закѣснѣешъ за училище!

— Има време!

Лазо отчупи отъ голѣмия самунъ, пѣхна бучка сирене и грабна торбата.

— Че пѣкъ да сгъна чергитѣ, — промърмора той и лениво се наведе. Нѣкой остро подсвирна на улицата.

— Велко е! Ида!

Лазо припна навънъ. Спѣна се въ една вършина, прострѣна съ горния си край въ огнището, но нито се обърна дори. Вратата силно се хлопна задъ гърба му.

\*

Въ училището бѣше шумно и весело. Напразно дѣдо Тодоръ, училищниятъ слуга, се опитваше да смири децата. Поглеждаше често къмъ улицата и клатѣше глава.

— Чудно! Учителката да закѣснѣе! Такова нѣщо никога не се е случвало!

Неочаквано децата се развикаха:

— Бѣгайте, учителката иде!

Насѣдаха бързо по чиноветѣ. Веселата глѣчка затихна. Останаха само облацитѣ прашинки, които гѣсто замрежваха въздуха.

— Нѣщо не е било въ редъ! — заговори учителката, като застана на прага. — Я вижте какъвъ прахъ!